

на робочу силу (за рахунок державної підготовки кадрів) та охорону навколишнього середовища (переважно в країнах, що розвиваються); спрощеному порядку ведення зовнішньоторгових операцій, що сприяють розвитку ведення господарської діяльності, та інше. Ці пільги можуть застосовуватися у самих різних комбінаціях.

Список використаної літератури:

1. Customs area [Електронний ресурс] — Режим доступу до ресурсу: <http://www.businessdictionary.com>
2. Управління зовнішньоекономічною діяльністю. Частина 1. Березовенко С.М. <http://ukrnkiga.org.ua/ukrnkiga-text/30/35/>

ШИНКАР М. Л.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри господарського права і процесу

ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ ПРОВЕДЕННЯ САНАЦІЇ БАНКІВСЬКИХ УСТАНОВ В УКРАЇНІ

Банкрутство та саме ліквідація банківської установи слід охарактеризувати як один з негативних наслідків в діяльності банківської системи країни в цілому, адже «зникнення» банку суттєво впливає на економічну та соціальну діяльність держави. Неспроможність банківської установи погасити свої зобов'язання за пасивними операціями призводить до збитків для клієнтів, вкладників, акціонерів та держави. Загалом фінансова криза та ліквідація банку несуть за собою низку негативних наслідків, усунення яких позитивно вплинуло би на економічну стабільність держави та суспільства.

Відповідно до Закону України «Про банки і банківську діяльність» [1] відкликання банківської ліцензії здійснюється після його ліквідації. Банк в Україні може бути ліквідований за рішенням власників банку; та у разі відкликання Національним банком України банківської ліцензії з власної ініціативи або за пропозицією Фонду гарантування вкладів фізичних осіб. Національний банк України має право відкликати банківську ліцензію з власної ініціативи у разі, якщо: виявлено, що документи, надані для отримання банківської ліцензії, містять недостовірну інформацію; банк не виконав жодної банківської операції протягом року з дня отримання банківської ліцензії; встановлено систематичне порушення банком законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або

фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення.

Основою санаційної концепції мають бути санаційні заходи, спрямовані на локалізацію та «лікування» причин кризи, а не наслідків їх прояву. В цілому, санаційні заходи здійснюються наступними шляхами: нейтралізація можливих причин кризи та зумовлених ними «слабких місць» та виявлення та розвиток сильних сторін об'єкта санації.

Програма фінансової санації розробляється безпосередньо банком і має повинна такі наступні заходи:

- 1) аналіз чинників, що призвели до погіршення фінансового стану та збиткової діяльності банку;

- 2) каталог санаційних заходів з розрахунком економічного ефекту від їх здійснення і календарним графіком реалізації заходів;

- 3) прогностичні показники діяльності банку на період завершення проведення заходів фінансової стабілізації;

- 4) бюджет витрат щоквартально в цілому по банку та з розподілом за філіями.

Одним з важливих напрямів покращення фінансового становища банку є підвищенням рівня його ліквідності. У ході антикризового управління ліквідністю та фінансуванням комерційного банку за доцільне вважається врахування рекомендацій так званого Базельського комітету. Рекомендації зводяться до необхідності прогнозування ймовірних змін у структурі активів і пасивів, позабалансових вимог і зобов'язань банківських установ за трьома сценаріями: за звичайного стану фінансів; за умов кризової ситуації в окремому банку; за загальної кризи на грошово-кредитному ринку.

Однак, слід відмітити, що банку, який знаходиться в режимі «оздоровлення» забороняється відкривати депозитні рахунки або здійснювати будь-які операції з уже діючими у них рахунками; залучати нових фізичних або юридичних осіб та, загалом, здійснювати будь-які операції пов'язані з збільшенням вкладів в ньому.

Водночас, якщо ж банк прийняв позитивне рішення щодо власного оздоровлення, за ним не залишається право вільного керівництва над своєю діяльністю, адже контроль за діями (діяльністю) відповідного банку покладається на Національний банк України.

Але, тут виникає така особливість, що гарантом банківського сектору держави виступає Національний банк України, але приймаючи до уваги статистику «зникнення» банківських установ в Україні, а саме: станом на 01 січня 2016 року налічувалось 117 банків, а уже 01 січня 2017 року – 94 банки, ми бачимо значний стрибок в зменшенні банківських установ [3]. Отже, Національний банк не виявляє зацікавленості в стабілізації діяльності та «лікуванні» будь-якого банку. Звісно, для стабілізації діяльності та можливої санації банку Національний банк може надати стабілізаційну позику, але надання якої в умовах

теперішньої економічної кризи в Україні є неможливим через суттєвий дефіцит в бюджеті України.

На мою думку, корисним елементом в оздоровленні банківської установи є запозичення одного з елементів санації юридичних осіб з Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» [2], а саме зміна керівника даного підприємства (в нашому випадку – банку), зміна роду діяльності (наприклад, зміна осіб, що обслуговуються даним банком), а також закриття або розпродаж філій даної організації. Таким чином, ці методи змогли би покращити становище банку та відновити його роботоздатність.

Отже, невелика кількість причин виходу банківської установи з ринкової системи держави може призвести до трагічних наслідків. Тому, держава, зі своєї сторони, повинна бути зацікавлена в наданні належної допомоги в «оздоровленні» банку своєї держави, адже банк самостійно не в силах вчинити усі вищезазначені заходи щодо власної реабілітації. Але, на даний момент в Україні така позиція не затверджена.

Список використаної літератури:

1. Про банки і банківську діяльність: Закон України від 07.12.2000 р. № 2121-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 5-6. – Ст. 30.
2. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 14 травня 1992 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – № 31. – Ст. 440.
3. [Електронний ресурс] // Режим доступу // <https://www.epravda.com.ua/news/2017/01/29/619143/>

ПОГОСЯН А. А.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри господарського права і процесу

ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ ПОЛОЖЕННЯ ЩОДО УЧАСТІ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ У ГОСПОДАРСЬКИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

На даний час така проблема, як розвиток системи місцевого самоврядування, викликає значний інтерес, оскільки переважна частина життєдіяльності населення протікає в різних муніципальних утвореннях. Місцеве самоврядування має забезпечувати захист інтересів громадян на відносно невеликій території: реалізовувати різні потреби громадян у праці, забезпеченні соціальними благами різного роду, надавати освітні, медичні послуги, створювати сприятливі умови для